

[Søgaard.]

til Grækenland vil have overordentlig stor nyttevirkning i retning af demokratiske tilstande i landet.

Vi kan naturligvis ikke vide, om USA og andre stater er til at overtale til at standse deres bilaterale leverancer af våben, men vi bør gøre, hvad vi kan for at nå frem til dette.

Med hensyn til våbenleverancer i NATO-samarbejdet inden for infrastruktursamarbejdet bør vi udnytte dette, eventuelt i samarbejde med Norge og andre NATO-lande, således at Grækenland fremover undrages disse leverancer. Det er det, jeg hentyder til, og når udenrigsministeren ikke mener, at der er noget, der hedder NATO-våben, vil jeg sige, at det i og for sig er et spørgsmål om infrastruktursamarbejdet, vi her gerne vil berøre også ved en sådan henvendelse.

Må jeg til slut sige til dem, som eventuelt er lidt ængstelige ved at bringe NATO ind i billedet, at vi ikke kan vide, hvor langt vi kommer til at gå; det må vi vurdere fra fase til fase. Men det, det drejer sig om, er et folks frihed, et folk, som i mange år har været loyale samarbejdspartnere i NATO, for at det kunne bevare sin frihed.

Det er ikke alene et spørgsmål om nogle tusinde politiske fanger, men det er også et spørgsmål om, at græske børn daglig gennem deres skoleundervisning indpodes den samme fascistiske gift, som Hitler bød den tyske ungdom i 1930'erne og 1940'erne.

Formålet med NATO er ikke bare at forsvare nogle territorier og så helt se bort fra indholdet i de menneskers tilværelse, som lever på disse steder. Den græske junta har fået advarsler nok om, at den ikke er i overensstemmelse med den nordatlantiske traktats ord. Det, vi her foreslår, er ikke, at Grækenland skal ud af NATO, men at juntaen skal ud af Grækenland, så landet igen har en fri samfundsorden, der opfylder betingelserne for medlemskab i demokratiske organisationer.

Men da vi jo nu er i tidnød, idet vi er vidende om, at udenrigsministeren på fredag rejser til et arrangement i Europa og skal videre derfra til udenrigsministermødet i Rom, vil vi naturligvis gerne have præsenteret vores standpunkt på ministerrådsmødet her på tirsdag. Vi mener derfor, at det i ste-

det for at lade vores forslag overgå til anden behandling må være mere formålstjenligt at lade vores synspunkt fremgå af en dagsorden.

Vi vil ved denne dagsorden søge at imødekomme det størst mulige flertal i denne sal, også en række af de betragtninger, som udenrigsministeren her gjorde gældende, således at ministeren på NATO-ministerrådsmødet kan have et stort set enigt folketings bag sig, når han udtaler sig.

Jeg skal derfor tillade mig på socialdemokratiets vegne at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

„Idet folketinget opfordrer regeringen til i NATO at foreslå, at de NATO-lande, der leverer militærudstyr til Grækenland, bringer disse leverancer til ophør, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Anden næstformand (Hanne Budtz): Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor).

Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Lembourn: Der har hidtil været fuld enighed imellem folketingets partier om holdningen i Grækenlandsspørgsmålet. Danmark har engageret sig stærkt i et forsøg på at bruge de midler, som stod til rådighed, for at være med til at genskabe demokratiet i Grækenland.

Over for dette engagement har der i den almindelige debat nu og da været rejst nogle indvendinger. Man har sagt, at der ikke eksisterede noget demokrati i Grækenland inden kuppet. Det er efter min opfattelse ikke rigtigt: der var et demokrati, om end det ikke fulgte ganske de samme regler som vort, men der var et demokrati. Man har sagt, at det valg, som blev forhindret af juntaen, ville, hvis det havde kunnet gennemføres, have ført til politisk kaos i Grækenland. Jeg tror ikke, det er rigtigt. Mange samstemmende udtalelser af ledende græske politikere, både fra Centrumunionen og fra det konservative parti, tyder på, at hvis ingen af de to store partier havde fået et flertal, ville man have oplevet en koalition, som ville have kunnet føre en stærk demokratisk politik. Det er blevet sagt, at hvis Centrumunionen havde vundet valget, ville man gå i koalition med kommunistiske